Nocturne de Chopin cu Yundi la Ateneul Român

(Grigore Constantinescu – 6 septembrie 2011)

Interesul publicului pentru recitalul susținut la Ateneul Român de Li Yundi aparține faimei pianistului care, cu un deceniu în urmă, a fost cel mai tânăr laureat al Concursului Chopin din anul 2000. Pentru noi, faptul că, la ediția inaugurală din 1958, laureatul concursului de pian fusese Li Min Cean, trezește anumite rememorări nu lipsite de nostalgie.

L-am descoperit acum pe Yundi, locuitor al Honkongului, dar participant la viața concertistică internațională, deja cu o carieră demnă de marile nume ale generației sale, prezentând în recital titluri chopiniene care figurează deja în discografia sa la EMI CLASICS, ce tinde să împlinească proiectul integralei operei pianistice a marelui romantic polonez. Asemenea unui magnet, artistul a atras iubitorii acestei muzici, dornici de a-și reconfirma informațiile privitoare la talentul și personalitatea oaspetelui, uneori urmărit și în transmisii de pe postul de televiziune Mezzo. Interesant modul în care susține desfășurarea programului fără a se lăsa întrerupt de aplauzele publicului, doritor a obține astfel spriritul de continuitate al derulării piesele incluse în recital. De altfel, o atitudine extrem de sobră lasă impresia să trecerea sa prin sala de concert este un act de voință din care lipsește orgoliul ovațiilor. Convingătoarea parcurgere a celor cinci Nocturne aparține unor elemente de estetică expresivă ce-i caracterizează pianistica. Ne gândim astfel la modul în care adoptă atitudinea comunicării, în ceea ce privește pasul legat al succesiunii sunetelor, cultivarea melosului spre vocalitate și atenția acordată polifoniilor motivice sau delicatețea pedalizată a pasajelor ornamentale. O ambianță poetică credibilă și lipsită de ostentație în manieră, a oferit ascultătorului ideea de performanță interpretativă la care ne așteptam, în cele cunoscute anterior despre Yundi. În progresie, **Andante spianato** și **Marea poloneză** au oferit perspectiva sperată a abordărilor stilistice romantice de care poate fi capabil artistul. Ponind de la aceste interpretări, era de așteptat, pentru cele patru Mazurci, cultivarea unui rafinament specific al miniaturilor selectate de el, pe care însă muzicianul le-a parcurs cu o anume placiditate sau indiferență în mânuirea claviaturii. Era de fapt un moment ce speram că va fi compensat cu cea de a doua Sonată de Chopin. Aici, pianistica ar trebui desigur să-l stimuleze în construcția dramaturgică a capodoperei dar, pentru ascultător, cred că există versiuni mai realizate ale acestei muzici. Prima mișcare a fost supusă mai ales vitezei ce estompa tematica, Scherzoul s-a sprijinit doar pe lirismul secțiunii mediane, Marșul funebru, de asemenea, nu a impresionat decât intonațional în melosul cantabil al mijlocului de mișcare iar Prestoul final a șters în mare grabă toate întâmplările anterioare ale muzicii. **Eroică op.53**, din finalul recitalului, ne-a îndemnat să regretăm poetica Nocturnelor, iar bisurile, oarecum facile, preluate din repertoriul național al interpretului, au lăsat cortina peste muzica lui Chopin.

Oare Yundi este întotdeauna inegal, ca în acest recital ? Răspunsul nu îl cunoaștem, iar confirmările discografice, din care unele titluri reluate la București, au menirea de a-i justifica faima, acum umbrită de îndepărtate amintire a a compatriotului său, Li Min Cean.